

A diamond ring with a large brilliant-cut diamond is positioned at the top right. Several blue roses are scattered around the ring, with one prominent rose in the upper left and another in the middle right. The background is a light, textured blue.

MEZI ZÁVAZKEM A ZRADOU

SHAIN ROSE

Mezi závazkem a zradou

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Shain Rose
Mezi závazkem a zradou – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**MEZI
ZÁVAZKEM
A
ZRADOU**

**MEZI
ZÁVAZKEM
A
ZRADOU**

SHAIN ROSE

VAROVÁNÍ

Jako čtenářka, která miluje překvapení, jdu do každé knihy naslepo. Zároveň chci ale svým čtenářům dopřát příležitost zjistit, jaká citlivá témata v mých knihách naleznou.

Jejich seznam si můžete přečíst zde:

www.shainrose.com/content-warnings

*Mým milencům a kamarádkám...
protože i když zlobí stejně jako já,
jako správné hodné holky snášejí vše,
co jim přináším.*

EVERLY

„NEPŮJDE,“ DOLEHLO KE MNĚ ode dveří jógového studia. Úsměv mi opadl z tváře jako tuna cihel.

Žila jsem ve slunné Floridě se svým odcizeným otcem teprve dva měsíce, ale připadalo mi to jako dva životy. Zadívala jsem se mu do modrých očí. Jejich barva bylo to jediné, co jsem po otci podědila.

„To myslíš vážně, Carle?“ zašeptala jsem.

„Pane Miltone, nemyslíte, že se vaše dcera umí rozhodovat sama za sebe?“ Wes Bauer sroloval karimatku a postavil se vedle mě.

„*Umím* se rozhodovat sama za sebe,“ poznamenala jsem a prohrábla si vlnité vlasy, po náročném cvičení zpocené.

Můj otec si celý rudý odfrkl. „Souhlasil jsem, že budeš v tomhle fitness centru pracovat, abychom si spolu vybudovali vztah, Evie. Ale tímhle toho nedosáhneš.“

Povzdechla jsem si. „Mohli bychom to probrat později, Carle?“

„Probereme to teď.“ Pohrozil mi prstem.

Právě proto jsem se s ním neviděla osmnáct let. Carl Milton byl ve skutečnosti přerostlé mimino, jedináček, který po mých prarodičích, jež jsem nikdy nepoznala, zdědil obrovské jmění. A tak se rozhodl změnit svůj život na ten, v němž se mu nikdo nebude stavět na odpor, a opustil moji mámu i mě, když mi bylo jen šest let, protože jsme prý „neuměly naslouchat“.

S tím, že bych začala pracovat v jeho fitness centru, souhlasil až potom, co ho k tomu máma výčitkami přemluvila. Řekla mu, že potřebuju utéct z rodného města a začít někde nanovo potom, co jsem zanechala studia na vysoké škole.

Měla samozřejmě pravdu. Vím to. Topila jsem se v moři bolesti, nad jehož hladinu jsem nedokázala vyplavat. Chtěla jsem odtamtud odejít a začít s čistým štítem, jen jsem nikdy nechtěla skončit tady.

Carl na tom však trval. Řekl, že mu selhává srdce a že chce poznat svou jedinou biologickou dceru.

Poddala jsem se naivní naději malé holčičky, která pořád toužila po lásce svého otce, a před dvěma měsíci jsem se přestěhovala na opačný konec země na Floridu.

Já blbec.

„Jestli půjdeš, zavolám Declanovi,“ oznámil Carl. Wes zasténal a utáhl si tmavý drdol na hlavě.

„Kvůli čemu mi chceš volat?“ ozval se jako vždy silný hlas Declana Hardyho. Hluboký. Autoritativní tak akorát, aby upoutal pozornost všech přítomných, přestože se ležérně opíral o zárubně, v nichž se tyčil do výšky metru devadesát. Bývalé hvězdě NFL s vyrýsovanými svaly a slavnou, pohlednou tváří bylo všechno jedno – i to, že právě někomu vstoupil do soukromé konverzace.

Můj zuřící otec s povzdechem zamířil ke svému obchodnímu partnerovi. „Evie chce už zase jít na pár-

ty k tomu kreténovi. Prosím, už kvůli mně a našemu podniku, vyříd' to s ní.“

S těmi slovy odešel a nechal mě tu s tím slovem *zase*, které se mi odráželo v mysli.

Zase. To je ten problém. Nebylo to poprvé, co se mi otec pletl do osobního života. Zhruba před měsícem zavolal Declanovi a nařídil mu, aby *přiletěl* a vyzvedl mě u Wese doma.

Přiletěl. Jako že letadlem. A Declan poslechl na slovo, zabušil na Wesovy dveře a dožadoval se, abych odešla. V takovém světě jsem poslední dva měsíce žila. Viděli ve mně jen Carlovu drahocennou dcerušku, která porušuje zásadní pravidlo.

Wes se uchechtl, mrkl na mě a slíbil: „Stavím se tu na konci tvojí směny a vyzvednu tě, Evie.“ Cestou ze studia se zadíval Declanovi do očí a ke mně ještě křikl: „Třeba bys mohla zůstat přes noc.“

Obchodní partner mého otce na mě po té poznámce upřel pronikavé zelené oči a uvěznil mě ve svém pohledu, jako bych mu patřila. Zahlédla jsem v něm jiskru vzteku, otázku i povýšenost.

„Everly,“ ucedil hlubokým hrdelním hlasem, až jsem se zachvěla.

Napětí se odrazilo od oken a zrcadel. Nijak jsem na jeho slova nezareagovala a mezi námi se rozhostilo ticho. Neprolomila jsem ho a v nejmenším jsem mu nehodlala prozradit ani špetku informací, po nichž určitě toužil. Nezasloužil si je ani na ně neměl právo. A přesto se mi celé tělo prakticky třáslu potřebou se mu podvolit a předat mu nad sebou moc.

Působil takhle i na všechny ostatní? Tak dominantní a přitažlivý, že si s lidmi mohl po libosti dělat, co se mu zachtělo? Nejspíš se domníval, že se může mlčky opřít o zárubně a už jen svou přítomností přimět člo-

věka, aby mu odpověděl na otázku, kterou mu ani nepoložil.

Pohnul čelistí nahoru a dolů a pak znovu, až se mě tak ležérně, že jsem si v první chvíli nebyla jistá, jestli jsem ho skutečně slyšela, zeptal: „Kolikrát ses s ním vyspala?“

Zamrkala jsem. Jednou. Podruhé. Potřetí, a pak teprve jsem si uvědomila, co to právě řekl.

Tělem mi projel doruda rozžhavený vztek a brada mi padla k zemi pobouřením nad jeho opovážlivostí.

„To myslíš vážně?“ vydechla jsem a zakroutila ručnίκem, který jsem držela v rukách. Poté jsem si jím otřela obličej a usilovně se snažila napanikařit. Stála jsem tu před ním jen ve sportovní podprsence s logem HEAT, s rozcuchanými vlasy a do další soukromé lekce s klientem mi zbývalo dvacet minut. Na takhle absurdní konverzaci jsem neměla čas.

Jenže technicky vzato jsem ji vedla se svým šéfem.

„Ano, Everly.“ Odstrčil se od zárubně a přistoupil ke mně. To, že moje jméno sykl tak, jak by to nikdo jiný neudělal, jen dokazovalo, že se mi snaží lézt na nervy. Prostě jsem to věděla. A navrch ke mně přistoupil, aby se nade mnou tyčil, jako by mě tím chtěl zastrašit. „Kolikrát jsi s tím parchantem spala?“

Přistoupila jsem až k němu a zadívala se mu přímo do očí, ačkoli jsem musela zaklonit hlavu, protože byl o hlavu a půl vyšší než já. Moje tělo na něj nikdy nereagovalo se strachem, místo toho se mi v břiše v jeho blízkosti pokaždé rozletělo hejno motýlků. Domnívala jsem se však, že to tak mají všichni.

Declan Hardy byl celosvětovou senzací, a to z dobrého důvodu. A nejen proto že byl investorem ve fitness říší mého otce. Mohl za to i jeho obličej, husté tmavé vlasy a pronikavé oči, kterými jako by mi na-

hlížel přímo do duše, kdykoli se jen podíval mým směrem.

„S tím *parchantem*?“ zdůraznila jsem výraz, který použil, a povytáhla na něj obočí.

Zakroutil hlavou, jako by mi chtěl vyhubovat, a čekal na moji odpověď. Už dávno jsem se však naučila, že je lepší o svém soukromém životě nemluvit.

Když si uvědomil, že hodlám zůstat zticha, povzdechl si. „Jsi Carlova *dcera*, Everly.“ Řekl to, jako bych snad měla mít rozum.

Nacpala jsem si ručník do sportovní tašky a zabručela: „Nemůžu uvěřit, že zase svému obchodnímu partnerovi práskl, kam jdu.“

Declan ukázal na designový zlatý koš. „V šatně najdeš čisté osušky. Špinavou můžeš vyhodit do některého z těchto košů.“

Nakřčila jsem nos znechucením nad tím, na jaký luxus je tento muž navyklý. „Nevadí mi použít ručník opakovaně.“

Promnul si obličej. „Z tebe se jednou všichni zblázníme.“

„To myslíš vážně?“ odfrkla jsem si. „Vždyť se skoro nevidíme.“

„Ale kdykoli se vidíme, něčím mě rozčílíš,“ poznamenal.

Zavěsila jsem si sportovní tašku na rameno a usilovně se snažila nezvednout hlas. „Jestli tím narážíš na radu, které ses minulý týden nemohl zúčastnit, jen jsem navrhla, abychom v prázdném studiu pořádali kurzy jógy pro místní děti.“

„To –“ Přimhouří oči. „Tvůj otec se nezmínil, že to mělo být pro děti.“

Mohla bych protočit panenky, nebo by to ode mě bylo příliš neuctivé? Sunvilleská základní škola ne-

měla moc prostředků a zoufale potřebovala víc mimoškolních aktivit. Napadlo mě, že by jim fitness říše HEAT mohla pomoci. Těžily by z toho obě strany. A přesto můj otec ten nápad okamžitě zamítl.

„Kdybyste se té porady zúčastnil, věděl byste to, pane Hardy.“

„Declane,“ opravil mě a oči se mu zablýskly podrážděním. „Mám moc práce. Trénuju sportovce, účastním se porad akcionářů a –“

„Ano, skok s padákem rozhodně měl dostat přednost.“

V té jeho ostře řezané čelisti mu několikrát rychle za sebou zacukal sval. Možná se domníval, že když jsem tichý typ, ustoupím mu. Že vycouvám, protože byl majoritním vlastníkem impéria zaměřeného na fitness a pohostinství. HEAT je zkratka pro Hardy Elite All-Access Team a tato společnost otevřela po celé zemi resorty, fitness centra, restaurace a další podniky.

Na mě to neudělalo žádný dojem a pořád jsem si stála za svým, že když už tu musím být, vyplyne z toho něco dobrého. Chtěla jsem místní komunitě pomoci, jak to jen bude v mých silách, když už jsem tu neplánovala zůstat natrvalo.

„Rozhodně to nebyl skok padákem.“

„Dobře. Tak závody aut.“ Pokrčila jsem rameny a sevřela popruh tašky. Sjel mě pohledem od hlavy po paty, jako by si mě měřil.

„Nebudu se s tebou dohadovat, Everly,“ pověděl mi tiše. A přesto jsem měla pocit, jako by mi těmi slovy nasypal sůl do rány.

„Jsem Evie,“ vyštěkla jsem s vědomím, že mu to stejně bude jedno.

„Podívej, klidně si zorganizuj lekce pro děti. Na to bych nikdy neřekl ne.“ Poškrábal se na zátylku, až se mu při tom vydul biceps a odhalil tetování na jeho

nadloktí skryté pod bílou košilí. „Jednoduše jsem měl jinou radu. Pokud chceš probrat, že bychom do programu zařadili nové lekce, o kterých se domníváš, že se na nich s tvým otcem neshodnete, zjisti si, jestli jsem zrovna volný. Díváš se na můj rozvrh?“

Kdybych mu vrazila facku, přestal by s tou blahosklonností, nebo bych dostala padáka? „Příště se na něj určitě podívám.“

„Udělej to. A moc svého otce nerozčiluj. Wes je, hádám, tak dvakrát starý jako ty. Neměla by ses s tím kreténem vídat.“ Pronesl to jako by mezi řečí, jako by snad na mě mohl mít jeden požadavek navíc.

Prohrábla jsem si vlnité vlasy. „Dvakrát tak starý jako já? Ale no tak, pane Hardy,“ oslovila jsem ho opět jeho příjmením, protože on taky moji prosbu ignoroval. „Je mi dvacet čtyři. A to, že jsem jeho dcera, neznamená, že nebudu randit s muži, o které mám zájem.“

Naklonil hlavu na stranu, jako by si mě najednou nutně potřeboval důkladně prostudovat. Jako by si až teď uvědomil, že mi není pouhých deset let. Pomalu a dlouze si prohlédl celé mé tělo, každou jeho křivku, a pak pevně zavřel oči, jako by ho pohled na to, co vábilo jiného muže, příliš bolel. Rozčílilo mě, že moje tělo zareagovalo už jen na jeho pohled. „Není to jen tak ledajaký muž, Everly. Je to hajzl. Kdyby tě s ním někdo viděl, mohlo by to poškodit tuto firmu. Teď jsi součástí HEAT.“

„Vážně?“ Vystrčila jsem bok a povytáhla obočí. Chtěla jsem to tu mít za sebou. „Takže kvůli jednomu článku jste zapsali do stanov společnosti, s kým smím randit? To budeš dál chodit k němu domů a tahat mě odtamtud, protože se bojíš, že svým chováním pošpiním jméno firmy? Uvědomuješ si, jak absurdně to zní?“

„Do HEAT jsme ho přijali po dlouhém váhání jen na základě jeho pověsti a výkonům v NFL. Hraje pod pás a má pověst děvkaře –“

„Americký fotbal nesleduju a dokážu si na člověka utvořit vlastní názor. Nepotřebuju, aby mi novináři říkali, s kým mám chodit,“ skočím mu do řeči, rozzuřená, že si obchodní partner mého otce myslí, že bych se někdy rozhodovala jenom na základě novinového článku.

Nikdy bych nedovolila, aby novináři nebo internet vykreslili něčí příběh tak, jako to kdysi udělali mně. V mém rodném městě mi lidi přestali věřit. Přestali ve mně vidět člověka a nedostala jsem ani příležitost se obhájit.

„Nedíváš se na fotbal, ale víš, jak rehabilitovat sportovce?“ Vážně se mu přičilo, že pracuju v jeho posilovně bez řádného vzdělání, zatímco všichni ostatní zaměstnanci byli podle všeho na svoje pracovní pozice až překvalifikovaní.

„Nabízím protahovací techniky, ne rehabilitace.“ Jak také dobře věděl. Díky svému jedinečnému přístupu jsem si získala celou řadu klientů a od mého nástupu jsem neobdržela jedinou stížnost. „A teď hrozí, že přijdu na další schůzku s klientem pozdě. Takže pokud jsme tu skončili...“

Protáhla jsem se kolem něj, ovšem než jsem stihla vyjít ze dveří, jeho mrazivý hlas mě zastavil uprostřed kroku. „Neodpověděla jsi mi na otázku.“

Otočila jsem se k němu. Stál v tomhle jógovém studiu krásný na pohled a v zrcadlech na zdech se odrážel jeho odraz na pozadí vysokých oken s výhledem na Atlantik. „A jak zněla?“

„Kolikrát jsi s ním šukala?“

Tentokrát se mi celé tělo napnulo kvůli slovu, které použil. Moje břicho, hrdlo, bradavky i pohlaví se mi

sevřely a rozbolely nenávistí, ale i něčím jiným. Fyzická reakce mého těla na tohoto muže byla nebezpečná, svůdná a naprosto nevhodná.

„Do toho ti vůbec nic není.“ Odpověď zněla nikdy a pravděpodobně to tak zůstane. Několikrát jsme si zašli na rande, která nikam nevedla, protože Wes ve mně neprobouzel vůbec žádné reakce.

„Takže nikdy. Pokud se odpověď na tu otázku někdy změní, Everly, přijdu si pro něj,“ oznámil mi Declan tiše a výhrůžně, jako by mě chtěl varovat, že nemám o jeho úmyslu pochybovat. Jeho slova mi projela tělem a naskočila mi z nich husí kůže.

Napadlo mě, že bych mu mohla na odchodu ukázat prostředník, jenže byl můj šéf.

Můj šéf, kterého jsem nenáviděla i chtěla zároveň a který mi byl zapovězený.

EVERLY

ANI HORKÁ SPRCHA po směně ze mě nesmyla podráždění. Nepomohlo ani vykartáčovat si vlasy mnohem silněji než obvykle.

Natáhla jsem si minisukni, nanesla lesk na rty a řasenku a napsala Wesovi, že jsem na cestě, a hned mi bylo líp.

Po a Noah, kteří seděli na hraně fontány uprostřed kruhové příjezdové cesty, mě viděli vycházet z otočných dveří fitness centra.

„Evie, půjdeš s námi večer do klubu Vibe?“ zeptal se Po.

Ukázala jsem na pěšinu, která vedla k fitness centru HEAT, jež se tyčilo na útesu s výhledem na oceán, kde nabízelo dechberoucí výhledy, a jež pokračovala k jejich resortu Oceanside. „Zrovna jdu k Wesovi.“

„Jasný. Všichni jdou k Wesovi. Tak jdeme.“ Noah strčil do svého kamaráda.

„Zatraceně,“ zabručel Po a velkou rukou si prohrábl zacuchané vlnité vlasy. Vypadaly upraveně, ale naprosto jistě jsem věděla, že ani jednomu z nich na je-

jich vzhledu nesejde. Místo toho oba trávili většinu svých dní posilováním ve fitku, během, jógou a několikrát v týdnu trénovali na ledě. Jejich životy, dokonce i mimo sezónu, se točily převážně kolem hokeje.

Noah se ho snažil přemluvit: „Víš přece, že k Wesovi jdou i naše fanyanky. Tak jdeme. Navíc tam bude i Evie.“

Po sáhl po mé sportovní tašce a zavěsil si ji na rameno. „Kašlu na to. Doprovodíme tě.“

Uchechtla jsem se a společně jsme se vydali po písčité pláži, na niž s tichým šploucháním narážely vlnky. „To tam oba dva jdete, jenom abyste si tam našli ženy na jednu noc?“

„Když ti na to odpovím, že ano, budeš si o mně myslet něco špatného?“ zeptal se Po.

S povzdechem jsem se zastavila, abych z písku zvedla bílou mušli. Schovala jsem si ji do kapsy své sportovní tašky. „Ne, protože už tak si o tobě a tvých jednorázovkách nemyslím nic pěkného.“

Po se ke mně ohlédl a díval se, jak sbírám mušle. „Víš o tom, že v obchodu se suvenýry seženeš hezčí?“

Pokřčila jsem rameny. Lidé všechny tyhle mušle překračovali, jako by nebyly krásné. K čemu je kupovat, když jsem si je mohla najít sama?

Přiblížil se k nám racek, ale uskočil, když jsme k němu vykročili. A tak jsem klukům mávla a rozhodla se racka i jeho hejno obejít. Dějala jsem to tak každý den, kdy jsem do práce běhala. Nechtěla jsem je vyděsit.

„Evie,“ oslovil mě Po. Tmavé oči mu hrály pobavením. „Klidně můžeš tím hejnem racků projít. Uletí a zas se vrátí.“

S povzdechem jsem s nimi srovnala krok. „Jsem z Wisconsinu zvyklá na salašníky a kardinály. Ty když vylekáš, najdou si na zbytek sezóny jiné krmítko.“

„Florida je plná racků, kteří nikam neodletí. Brzy si na ně zvykneš,“ ujistil mě Noah a cestou k Wesovu domu na pobřeží do mě dloubnul.

Zvyknout si, že se přátelím s lidmi, kteří vlastní domy pětkrát větší než můj byt, jako Wes, nebylo snadné.

Zvyknout si na cokoli ve fitness centru HEAT bylo skoro nemožné. S mámou jsme spoluvlastnily ne moc udržované jógové studio, kde jsme si nechávaly platit pět dolarů za vstup. Tady členové platili stovky tisíc ročně. Získali za to přístup do soukromých klubů, wellness center, hotelů a událostí na červeném koberci, jako by to byli celebrity.

Po příchodu k Wesovi domů jsem mezi hosty skutečně zahlédla celebrity. Sportovce. Magnáty. Milionáře. Takový typ lidí, kteří se vyfiknou jak na bál i jen na kafe s přáteli.

Wes nás přišel přivítat a představil mě několika členům svého týmu. Po s Noahem si hned ulovili svolné ženy, což by na mě udělalo dojem, kdyby to nebylo tak nechutné. A přesto když Wes párkrát odběhl a já nevěděla, co si počít, se u mě hned objevil Noah. „Jsem tu, Evie. Chceš posedět u bazénu?“

Za tu první hodinu Noah i Po dokázali, že mě přijali mezi sebe nejen jako instruktorku jógy, ale taky jako kamarádku. Drželi se mi nablízku, zatímco se Wes musel věnovat svým hostům, a nespouštěli mě z očí.

Muži i ženy tu chodili v plavkách, ať už v bikinách, nebo plaveckých kraťasech, ale i spoře odění působili, že sem patří.

„Asi bych se měla zajít domů převléknout,“ navrhla jsem Wesovi, když za mnou opět přišel, ale jen zavrtěl hlavou.

„Hm.“ Dlouze si mě prohlédl, zamručel a usmál se. „Lidi se vždycky chtějí na tyhle akce vymódit, ale bez obav. Vteřinku. Něco ti najdu.“

Po obrátil na Noaha oči v sloup. „Vsadím se, že přitáhne svůj dres.“

Oba se zasmáli, ovšem o chvílku později Wes seběhl ze schodů s pivem a malým dresem Kober v ruce. Nabídl mi ho a Noah zavtipkoval: „Kolik jich tam nahoře máš? A ve všech velikostech?“

„Dej pokoj,“ uchechtl se Wes. „Dostáváme je po krabicích pro fanoušky, blbe.“

Po zabručel: „Spíš sis pár krabic koupil.“

Nechtěla jsem být neslušná, a tak jsem si dres s úsměvem přetáhla přes hlavu. „Díky.“ Pivo jsem však odmítla. „Dám si vodu.“

Přikývl a odběhl ke kuchyňskému ostrůvku s mramorovou deskou pro sklenici s vodou a ledem. Od té chvíle to bylo, jako bych vyhrála zlatý lístek. Ženy se se mnou snažily dát do řeči a muži mi nabízeli pití a místa k sezení. Dres očividně v této společnosti znamenal jisté postavení.

„Evie?“ Trhla jsem sebou, když jsem za sebou zaslechla pištivý hlas. Tomuhle hlasu jsem se aktivně vyhýbala od chvíle, kdy jsem byla své nevlastní sestře Anastasii představena. Blondáté vlasy se jí cestou od bazénu pohupovaly ze strany na stranu. Na sobě měla pastelově žluté šaty volné dost na to, aby odhalovaly bikiny pod nimi. A pak se zavěsila do mé druhé nevlastní sestry.

Claru a Anastasii od sebe dělily dva roky a nemohly se od sebe lišit víc. Clara ve výrazných květovaných šatech s neutuchajícím úsměvem zvolala: „Ahoj, Evie,“ její sestra do ní však dloubala loktem.

Noah mezi námi zatěkal pohledem a nejspíš vycítil, že je mi to nepříjemné, protože mi přehodil paži

přes rameno a řekl: „Jsem moc rád, že se k vám můžu dneska přidat, Miltonova děvčata.“

Nejspíš se domníval, že tím zažene napětí, ovšem Anastasia v růžových lodičkách na vysokých podpatcích si málem dupla. „Není Miltonová, Noahu.“

„Máma si po rozvodu změnila příjmení zpátky na dívčí,“ vysvětlila jsem, protože se Noah zatvářil zmateně. Clara zrůžověla, já jsem se však nehodlala za cizí neurvalé chování stydět. Naopak jsem pozvedla bradu, napila jsem se vody a dodala: „Každopádně Carl mi velkoryse nabídl, abych týden bydlela v domě pro hosty, ovšem naše rodiny si nikdy moc nerozuměly, protože od nás odešel, když mi bylo šest a vám bylo...?“

„Mně deset a Claře osm, když se Carl stal součástí našich životů,“ oznámila Anastasia, jako by to snad všichni potřebovali vědět. „Je úžasný nevlastní táta.“

Přikývla jsem a kousla se do rtu. Snažila jsem se necítit zklamání. Anastasia vždy dávala jasně najevo, že nikdy nebudeme sestry. Ani se mě nikdy nesnažila poznat.

Noah mi coby typický pohodář stiskl rameno a zvedl svou sklenku. „No, tak na to, že nás Carl svedl dohromady.“

Anastasia si nás oba změřila a při pohledu na mé oblečení nakrčila nos. „Kde jsi to vzala?“

„Wes mi ho půjčil.“ Pokrčila jsem rameny, protože pro mě ten dres neměl žádný význam.

„Před odchodem ho vrať. Dresy Kober nenosíme,“ ucedila a protáhla se kolem mě. Nevěděla jsem, jestli je opravdu naštvaná kvůli tomu, co mám na sobě, nebo protože mě její známí mezi sebe přijali.

Pohlédla jsem na Claru, která obrátila zelené oči v sloup a zamumlala: „Omlouvám se za ni. Má špatnou náladu.“

Na nose jí začnou vykukovat zpod make-upu pihy, když ho při pohledu na sestru znechuceně nakrčí, jako by jí bylo z jejího chování zle. Mávla jsem nad tím rukou. „To nevádí. Přišla jsem rovnou z práce a nebyla jsem vhodně oblečená.“

Dvakrát zamrkala. Měla nalepené umělé řasy – výrazné, ale zároveň jí moc hezky rámovaly oči. Po své mámě podědila ostré lícni kosti a vysokou postavu. Bylo mi jasné, co k ní vábí davy lidí, přestože si toho ona sama nebyla vědoma. „V dresu zadáka týmu jsi vždycky vhodně oblečená. Vy dva jste spolu?“

„Ne. Jenom zjišťujeme, kam to povede, ale ví, že to mezi námi není nic vážného.“ Pohrála jsem si s náramky na svém zápěstí. Clara nesouhlasně zamručela.

„Carl se s tím smíří. Vždycky nejdřív prská, ale po čase se s tím smíří. A za Anastasii se omlouvám. Jen tě zatím nepoznala.“ Ukázala na měkkou pohovku, na kterou bychom se mohly posadit, a mávnutím od nás vyhnala Noaha.

„Proč by ses za ni měla omlouvat?“ Pokrčila jsem rameny, zakroužila ledem ve sklenici a rozhlédla se po davu, jestli někde nezahlednu Wese. Zrovna si dával s přáteli panáka a k paži se mu vinula nějaká holka. Bylo to jasné znamení, že mezi námi to není nic víc než nezávazný flirt.

Povzdechla si. „Protože se chová jako hulvát a je to moje sestra, takže bych ji asi měla naučit slušným způsobům.“

„Je dost stará na to, aby věděla, jak se chovat.“ Odhrnula jsem si vlnité vlasy z obličeje a usmála se. „Já jsem se naučila slušnému vychování, když jsem poprvé slyšela Bambiho.“

„Slyšela?“ Clara se zaujetím naklonila hlavu, až jí tmavě zrzavé vlasy přepadly přes rameno.

Pousmála jsem se. Líbilo se mi, že si se mnou Clara snaží povídat, přestože ví, že by se to její sestře nelíbilo. „Máma mi zakazovala dívat se na filmy a seriály, tak jsem je poslouchala přes sluchátka.“

Prohlédla si mě. „To hodně vysvětluje.“

Čekala jsem, co dodá.

„Děláš tohle –“ Ukázala přede mě. „Často.“ Dál jsem čekala. „V nepříjemném tichu se nehroutiš. Jako bys dokázala udržet pozornost mnohem lépe než my.“

To mě pobavilo. „Jenom čekám, až to dopovíš.“

„Ne, vážně, je to pravda.“

Pohlédla jsem na ženu, která se smála na okraji bazénu. Váhala, jestli skočit do vody. „Máma mě hodně let učila doma. S ostatními lidmi jsem netrávila moc času. Asi jsem kvůli tomu ve společnosti trochu neohrabaná.“ Už dávno jsem se za to přestala stydět. „Měla jsem mámu a několik kamarádek, které chodily do jejího jógového studia, a to bylo všechno.“

„Necítila ses osaměle?“ zeptala se Clara tiše, jako by měla pocit, že by se na to neměla ptát.

„Jasně. Chtěla jsem...“ Povzdechla jsem si. Carl nám posílal vánoční přání, na kterých byl vyfocený se svojí novou manželkou a dětmi, které měla z prvního manželství. V dětství jsem snila o tom, že spolu budeme trávit Vánoce a že budu mít sestry a naše mámy se skamarádí. Ale pak jsem odposlechla mámu, jak s tátou souhlasí, že to asi nebude dobrý nápad. Všimla jsem si, jak k nám Anastasia zaletěla pohledem a obrátila oči v sloup. „Jedináčci se občas cítí osaměle, ale taky jsem díky tomu zjistila, že častokrát jsi sama sobě tou nejlepším společenstvem.“

„Claro, pojď sem!“ křikla Anastasia a zamávala na Claru pěstěnou rukou.

„Chápu.“ Clara se ke mně naklonila a zašeptala:

„Když má člověk za sestru Anastasii, taky se občas cítí osaměle.“ Než jsem stihla její slova rozpitvat, dloubla mě do ramene. „Moc nad tím nepřemýšlej, Evie. Ještě se k tomu vrátíme. Stav se příští týden v pekařství.“

Usmívala jsem se nad její nabídkou, jenže pak vstala a zalapala po dechu. Zadívala jsem se směrem, kam zírala. „Co se děje?“

„Tak se k tomu už asi nevrátíme, protože jde sem.“

Všimla jsem si, že si lidé špitají a atmosféra v místnosti se změnila. A pak se před ním dav rozestoupil jako moře, aby mu uvolnil cestu.

Tyčil se nad většinou přítomných. Aniž by ode mě spustil zrak, vyrazil davem přímo ke mně. Anastasia mu něco šeptla, avšak od jeho cíle ho neodradila.

„Everly,“ vydechl Declan mé jméno stroze, když se špičkami svých polobotek dotkl špiček mých tenisek.

Proč jsem se jen nepřevlékla? Připadalo mi nevhodné, že tu jsem v oblečení na cvičení, přes které jsem si přehodila Wesův dres. Declan se na mě zamračil. „Ano?“

„Vstávej. Odvezu tě domů.“

Rozkazoval mi tu muž, který nade mnou neměl žádnou moc. Copak neviděl, že lidé poslouchají a sledují nás. Copak nechápal, že mu nepatřím?

Tohle předvedl už jednou – přišel k Wesovi domů a oznámil mi, že musím odejít. Tehdy tam ale bylo mnohem méně svědků. Bylo to od něj neuctivé a taky jsem mu to dala jasně najevo. Tak jasně, že víc už zářilo jen slunce. Sice byl obchodním partnerem mého otce, ale nebyl to můj táta. Nebyli jsme ani přátelé. Byli jsme sotva kolegové.

„Hardy, kamaráde, přišel sis užít příjemný večer s nesprávným týmem?“ křikl Wes zpoza kuchyňského ostrůvku. Stihl už toho tolik vypít, že se podle všeho rozhodl dočasně zapomenout na vzájemnou rivalitu.

„Ne, přišel jsem odvézt Everly domů,“ zavrčel.

Hodinu. Byla jsem z posilovny pryč hodinu. Což znamenalo, že jakmile to zjistil, okamžitě sem vyrazil. Bez váhání, bez přemýšlení nad důsledky svých rozhodnutí. Ani ho nenapadlo, jak moc mě svým jednáním zostudí.

Vstala jsem a Declan si mě prohlédl. Vykulil oči, svrástil obočí a stiskl si kořen nosu. Všimla jsem si, že se mu několikrát propadly tváře, jak se zhluboka nadechl. „Jeho dres, Everly? Kristepane.“

„Pane Hardy,“ ucedila jsem jeho jméno. „Děkuju, že jste pro mě přijel, ale domů pojedu Uberem, *pokud* se rozhodnu odejít. Vaše přítomnost zde je naprosto zbytečná,“ zašeptala jsem našťavaně. Snažila jsem se ho přivést k rozumu, aniž by mě kdokoli zaslechl.

„Tvoje přítomnost tady, když ji tvůj otec zakázal, je ještě zbytečnější.“ Složil si paže na hrudi.

Chytila jsem ho za velký loket a odvedla stranou, z dohledu mnoha zvědavých očí. A pak jsem k němu zvedla tvář. „Zakázal dceři, kterou opustil, aby chodila do domu muže, se kterým se vídá? Slyšíš se? Jsem tu stejně jako Clara a Anastasia.“ Strčila jsem ho do ramene, protože teď už na nás stejně všichni zírali, tak to bylo jedno.

„Clara a Anastasia mají dost rozumu, aby s Wesem *nechodily*.“ V očích se mu zablýsklo. „Proč nejsi schopná mě poslouchat?“

„Poslouchat tě, jako to dělají všichni ostatní?“ Rozhodila jsem ruce. „Proč? Protože ti patří HEAT?“

Několik lidí zalapalo po dechu a Anastasia si vybrala právě tuto chvíli, aby došla k Declanovi, zavěsila se do něj a s přeslazeným blahosklonným úsměvem mi významně oznámila: „Vím, že tu nebydlíš moc dlouho, Evie, ale Declan toho pro nás hodně dělá.“

„Pro mě ne,“ uchechtl se Wes, až mu zašplouchal drink ve sklence. „Klídek, Declane. Přinesu ti sklenku whisky, jestli –“

„Nezdržím se.“ Probodával mě pohledem a v jeho očích hořely plameny odhodlání. „Odcházíme.“

„Co když nepůjdu?“

„Tak tě odnesu, Kapičko. Nepokoušej mě.“ Varovným tónem vyslovil moji přezdívku, kterou vymyslel, když jsme se poprvé setkali. Měla jsem co dělat, abych neprotočila panenky. Věděl, že nesnáším, když mě kdokoli oslovuje jinak než Evie, a tahle navíc odkazovala na to, že jsem maličká jako dešťová kapka.

Hádat se s ním kvůli tomu by však bylo dětinské a přehnané.

„Wesi, vyprovodíš mě?“

„Fakt?“ Wes náhle vystřízlivěl, jako by nemohl uvěřit, že opravdu z jeho večírku odcházím. „Jako... Jasně. Klidně. Jdeme.“

Zavěsila jsem se do něj a prošla kolem Declana. Prokličkovat mezi zírajícími lidmi bylo už tak dost nepříjemné, ale vyjít z domu za Declanova příkazu: „Ten dres mu můžeš vrátit,“ mě málem zničilo.

Chytila jsem dres za lem. Způsobit další pozdvižení mi za to nestálo. Nic z toho, co se tu dělo, mi za to nestálo. A přesto se Wes zeširoka usmál, jako by chtěl Declana naštvat ještě víc, a oznámil: „Nech si ho, Evie. Mám jich spoustu.“ A pak si mě k sobě přitáhl a přímo před Declanem políbil. Vůbec poprvé. Do této chvíle jsme se k sobě chovali čistě jako přátelé.

Jeho rty chutnaly po hořkém pivu a nepřipadalo mi správné je líbat. Spíš to bylo, jako bychom hráli nějakou hru a Wes chtěl jenom vyhrát hlavní cenu. Odstoupila jsem od něj a slíbila, že mu zavolám, přestože jsem už teď uvažovala, že to neudělám.

Declan otevřel zadní dveře černého SUV, jež stálo na příjezdové cestě.

Dovolila jsem si dát jedinkrát najevo svůj vztek tím, že jsem nastoupila, vytrhla mu dveře z ruky a co nejsilněji jimi třískla.

Obešel kapotu, nasedl vedle mě a šoferovi oznámil: „Petere, Everly bydlí u Carla.“

„Nebydlím,“ opravila jsem ho. „Odstěhovala jsem se.“

„Odstěhovala?“ zarazil se, ale ihned nad tím mávl rukou. „Řekni Peterovi svoji adresu, ať tě můžeme odvézt domů.“ Otočila jsem se k němu a čekala, až se omluví. I on čekal, jako by mě pozoroval stejně jako já jeho. „Provokuješ nesprávného člověka, Everly.“

„Jsi jenom můj šéf a nic víc,“ poznamenala jsem.

„Byla jsi v práci, když ses rozhodla jít k tomuhle parchantovi domů,“ ucedil a zatínal při tom čelist.

On se zlobil? *Výborně*, pomyslela jsem si. *Taky se zlobím.* „Omluvíš se mi?“

„Za co?“ Ostře vydechl nosem.

„Za scénu, kterou jsi tam způsobil,“ skoro jsem zaječela, když jsem se na okamžik přestala ovládat, a ukázala jsem k Wesovu domu. „Za to, že jsi mě *znovu* ztrapnil.“

„Mně je u prdele, jestli jsem způsobil nějakou scénu. A jestli se cítíš trapně, nechod' k tomu pitomci domů a nečekej, že pro tebe nepřijdu. Pokaždé si pro tebe přijdu, Kapičko.“ Sevřel ruce v pěst, jako by se usilovně držel svého vzteku stejně jako já.

Málem jsem mu řekla, aby mě tak přestal oslovovat, ale hrozilo, že pokud se jeden z nás nezačne chovat dospěle, dojde tu k výbuchu. Proto jsem jeho poznámku ignorovala a šoferovi sdělila adresu svého bytu.

Vykulil oči. „Vždyť do práce běháš.“

„Ano.“ Pokrčila jsem rameny a zatahala se za lem dresu.

„Je to skoro sedm kilometrů a některé z těch ulic nejsou zrovna bezpečné. Co tě to napadlo?“

„Omlouvám se, že si užívám ranní a večerní vánek.“

„Zpropadený vánek...“ zabručel. „A když pracuješ přesčas –“

„Dokážu si objednat Uber. Dávám si pozor, i když v ideálním světě bych nemusela. Běžkyním se běžně dává za vinu, jak se k nim ostatní chovají. Studie ukazují, že šedesát procent žen, které chodí běhat, zažije při běhu obtěžování, a přesto si pak akorát vyslechneme, že máme vědět, kdy běhat, nebo že máme běhat ve skupinkách, nebo –“ Zarazila jsem se. Uvědomila jsem si, že plácám, a mávla jsem rukou. „Vážně o nic nejde.“

„Kristepane, to všechno bereš na lehkou váhu?“

„Na rozdíl od tebe, který dělá haló ze všeho a chodí na cizí večírky, kde mi rozkazuje, abych ihned odešla?“ Stáhla jsem si vlasy a smotala je do drdolu, jenže když jsem si chtěla vzít ze zápěstí gumičku, uvědomila jsem si, že jsem si ji zapomněla navléknout na ruku. Zavrčela jsem.

„Neměla jsi na Wesovu párty chodit.“

„Panebože, nezačínej s tím zas.“ Povzdechla jsem si. Měla jsem ho i svého otce po krk. „Snažím se zjistit, jestli se k sobě hodíme.“

„Nehodíte. Není tvůj typ,“ oznámil mi Declan.

„O tom nerozhoduješ.“ Pomalu jsem mrkala a snažila se potlačit podráždění. „Snažím se jenom chovat rozumně, pane Hardy.“

Ostře vydechl jako rozzuřený býk. „Chovat se rozumně člověka unaví,“ zavrčel.

Co ho k tomuhle chování vedlo? „Opravdu je to pro tebe tak těžké?“

„To si kurva piš,“ zařval. Vzápětí na vteřinu zavřel oči. „Tvému otci na tobě záleží. A mně záleží –“ Vyčkávala jsem. Pokud mi chtěl něco přiznat, hodlala jsem ho vyslechnout. „Na naší značce. Na práních tvého otce. Hodně toho pro mě udělal. Takže očekává, že když pracuješ v naší posilovně, zařídím, aby ti nic nescházelo.“

Zabolelo mě při jeho slovech u srdce, ačkoli jsem netušila proč. S Declanem jsme byli kolegové, nic víc. „Rozčiluješ se naprosto zbytečně. V téhle situaci jsme se ocitli jen proto, že jsi horkokrevný a neumíš se ovládat.“

„Co tím myslíš?“

„Dnešní večer je toho dokonalým příkladem. Nemáš na mě žádný nárok a nemáš právo rozhodovat o tom, kam jdu, a přesto tvůj výstup na Wesově večírku vůbec nikdo nezpochybňoval. Jsi králem celé téhle elitní říše, kterou jsi vybudoval.“ Kývla jsem k městu, jehož světla se kolem nás míhala.

„Přesně tak.“ Přikývl. „Proto bys mě měla poslouchat.“

„Ach, pane Hardy. Já do vaší říše nepatřím. Jsem jen krátkodobá brigádnice. A mám v úmyslu se od vás držet dál.“ Aspoň takový byl plán.

Přimhouřil oči, ale to už SUV zaparkovalo před mým bytem. „Everly, prokaž mi laskavost. Dokud jsi součástí mé říše, prosím, nenos ten zatracený dres a nechod' k němu domů.“

Povzdechla jsem si. „Měl by ses naučit, jak se nenechat věcmi rozhodit.“

Naklonil se ke mně. „Co rozhodí tebe? Moc rád bych ti ukázal, jak se kvůli tobě cítím.“

DECLAN

„A JAK SE KVŮLI MNĚ CÍTÍŠ?“ zašeptala.

Everly Belafonteová. *Jediná* biologická dcera mého obchodního partnera. Sice se odcizili, ale díval se na ni, jako by pro něj představovala poklad, něco tak vzácného a drahocenného, až se bál, že by ji on sám mohl poskvřnit. Když jsem se s ní seznámil, varoval mě, abych se od ní a její matky držel dál, protože si uvědomil, že bych jim nepřinesl nic dobrého.

Považoval jsem to za poněkud zvrácený způsob péče o svého potomka, ale nemohl jsem s ním nesouhlasit.

Everly byla nevinná a nepoznamenaná světem tak, že jsem to ani neuměl popsat. Obličej jí rámoval vodopád vlasů, do nichž měla vpletené černé, hnědé a blondáté copánky, které se jí zamotávaly do kudrn tak divokých, až je člověk toužil zkrotit. Když jste se jí však podívali do očí, pochopili jste, že je klidná a soustředěná. Pronikavé, safírově modré oči zasazené v opálené tváři prozrazovaly, že ji nedokážete vyvést z míry, i kdybyste se o to snažili. A když promlu-

vila, její chraplavý hlas mě uklidňoval, přestože mi její slova drásala nervy, jelikož vždycky dávala dokonalý smysl.

Teď mi hleděla do očí se směsicí odhodlání a něčím, co podle mě bylo odrazem mého vlastního chtíče. Poplala mě. Uvěznila mě. Uchvátila mě tím, jak se kousla do spodního rtu, zatímco čekala na moji odpověď.

„Jak se kvůli tobě cítím?“ zopakoval jsem její otázku. Snažil jsem se ovládnout, přestože jsem věděl, že je můj boj marný. Dva zatracené měsíce jsem se od ní držel dál, a přesto jsem ji chtěl pro sebe. „Mám pocit, jako že přede mnou sedí dcera mého obchodního partnera, provokuje mě, přivádí mě k šílenství, bouří ve mně adrenalin, penis mám tvrdý na kámen a marně se snažím vymyslet jakýkoli důvod, proč bych se jí neměl vrhnout na rty. Proč bych ti neměl přikázat, aby ses mi posadila na klín.“

Ihned na moje slova zareagovala. Podívala se mi na rozkrok a olízla si rty. „Přikázat? Zapomínáte, že jsem tu jediná, nad kým nemáte nejmenší moc, pane Hardy.“

Sklonil jsem se k ní a zašeptal jí do ucha: „Začínám si myslet, že by se ti líbilo, kdybych nad tebou převzal moc, Everly. Jsem tu šéf z dobrého důvodu. Ze stejného důvodu, kvůli kterému jsi dobrovolně nasedla do auta.“

Poposedla si a zadívala se na mě, jako by nad tím uvažovala. Jako by to ze sebe potřebovala dostat stejně jako já. „A právě proto se to nikdy nesmí stát.“ Ukázala mezi námi. „Šéf a jeho zaměstnankyně. Dcera jeho obchodního partnera. Tvůj luxusní životní styl... a můj ne zas tak luxusní.“

„Podceňuješ moji schopnost překonávat překážky.“ Naklonil jsem se k ní, uchvácený představou, jaké by

bylo cítit její pokožku na rtech, a chytil jsem ji za holé stehno. Hebké, měkké a poddajné. Rozevřela nohy ještě víc, čím výš jsem jí stehno mnul. „Podle mě bychom si oba užili, kdybych nad tebou na jednu noc převzal kontrolu.“

Vydechla, a když jsem jí přitiskl ruku mezi nohy, zakroužila boky. Přitáhla si moji hlavu k sobě a zasténala: „Tohle není správné, Declane.“

„Tak už pro tebe nejsem pan Hardy? Konečně jsi řekla moje jméno... Otázkou ovšem je, jestli mě tak chceš zastavit, nebo pobídnout, abych pokračoval.“

Zabořila mi ruku do vlasů, jako by si mě potřebovala držet nablízku. Políbil jsem ji na klíční kost.

„Ani tě nemám ráda,“ vydechla.

Uchechtl jsem se. „Ale tvoje kundička mě miluje.“ Při mých slovech zalapala po dechu. Pokračoval jsem. „Žadoní po mně, zlato. A ani mě dobře neznáš. Třeba si mě oblíbíš.“

Po mé sebevědomé odpovědi si odfrkla, jako bych podle ní říkal nesmysly, ovšem když jsem jí palcem promnul klitoris, zatnula mi nehty do ramen. „Jsi horokrevný. Já taková ani zdaleka nejsem. Podle mě vás baví hrát si. Líbí se vám adrenalin, který vám to přináší, pane Hardy. Já si nic z toho neužívám.“

Odtáhl jsem se a zadíval se na ni. A pak jsem to udělal znovu, zabořil jí ruku do vlasů a přiměl ji zaklonit hlavu, aby ji ozařovala světla pouličních lamp. Proudila dovnitř oknem a osvětlovala její tvář, v níž se jí výraz měnil s tím, jak jsem ji přiváděl blíž a blíž k orgasmu, který by rozbil rezervovanost, s jakou se mnou vždycky jednala. „Mohl bych se postarat, aby sis tu hru a adrenalin taky užila, Everly.“ Bez varování jsem k ní přitiskl svoje ústa.

Chtěl jsem si dobře zapamatovat, jak její tělo rea-

guje. Jak si stejně jako já brala, co chtěla, aniž by se za své touhy omlouvala. Jak na mně visela a vychutnávala si tenhle okamžik stejně jako já a pro jednu si nedělala těžkou hlavu z možných důsledků.

Chtěl jsem, aby se nechala strhnout tím, co s ní dělám. Přestal jsem jen proto, abych ji mohl chytit za boky a přesunout si ji na klín. S ní zády k mé hruďdi jsem jí ovinul paži kolem pasu a opět ji začal laskat mezi nohama. Otíral jsem se penisem o její dokonalý zadek. Sténala rozkoší, jako by jí už to málo stačilo.

Kroužila boky a chytla se předního sedadla. Náhle však ztuhla. Vzhlédl jsem a všiml si, že zírá dopředu. Tak ji strhlo, co jsme tu spolu dělali, až úplně zapoměla na Petera.

Zrovna telefonoval a vůbec si nás nevšímal. Přesně za to byl taky placený, ale rozhodně nás to vrátilo zpátky na zem.

Tohle byla žena, která si nezasloužila ojet a zahodit, ani by to nebylo moudré z obchodního hlediska. Zběsile jsem zvažoval možné důsledky. Potřeboval jsem to napravit. Vyštěkl jsem na Petera, aby se šel projít. Chtěl jsem, aby okamžitě odešel. Everly se ke mně však otočila a přitom se mi otřela zadkem o penis, až jsem musel zaskřípat zuby.

„Už to není ono,“ podotkla a odhrnula si vlasy na stranu. Ovanula mě kokosová vůně šamponu, který nejspíš použila. Znovu zavrtěla zadkem a kousla se do rtu. V tu chvíli to můj penis odmítl vzdát.

Otřel jsem se jím o ni přesně tam, kde jsem chtěl, a oči jí zahořely touhou. „Tak se postaráme, aby to znovu bylo ono, Everly. Nech to plynout. Nech mě, abych ti pomohl.“ Pořád jsem měl ruku mezi jejíma nohama, ale využil jsem chvilky a prsty jí vklouzl pod sukni a kalhotky.

„Já ale věci nenechávám jen tak plynout,“ vydechla, zatímco jsem svými prsty zkoumal, jak moc je vlhká.

„To bys ale měla, zlato,“ zašeptal jsem jí do ucha. „Dělá ti těžkou hlavu minulost, kterou nezměníš? Co kdybys místo toho poslouchala mě, hm?“

Žádal jsem ji, aby mi nad sebou dala moc. Aby mi dala svolení, abych si ji mohl vzít.

Zaváhala a zamyslela se, dávala si na čas a celou dobu při tom kroužila boky, až na konec ustoupila: „Tentokrát tě poslechnu, ale pokud nás někdo uvidí –“

Nečekal jsem, až dopoví. Ihned jsem do ní ponořil prst, až Everly zalapala po dechu. „To nech na mně. Ty se soustřed' na tohle.“ Palcem jsem jí třel klitoris. „Tohle je teď důležitější.“

Rozhodl jsem se, že nedovolím, aby jí strach z toho, že by ji někdo mohl vidět, zabránil vyvrcholit. Chtěl jsem zahnat všechny její obavy. Neustále se ovládala, tak dokonalá a spořádaná. Potřebovala se uvolnit.

A já jsem byl na to nejlepší.

Ne večírek.

Ani Wes.

Já.

„Chci z tebe ten zatracený dres servat. Není správné, že nosíš na zádech jeho jméno,“ zavrčel jsem jí do ucha. „Okamžitě si ho svleč.“

Věnoval jsem se její vlhké kundičce tak důkladně, že ani nezaváhala. Přetáhla si dres přes hlavu a odhodila ho na zem. Všiml jsem si, že pod ním měla sportovní tílko na zip.

„Udělám to jenom jednou.“ Řekla to, jako bych to snad potřeboval připomenout. „Převezmi nade mnou moc, Declane. A postarej se, ať toho nelituju.“

„Rozkazuje, i když chce, abych rozkazoval já jí.“ Jemně jsem ji kousl do citlivé pokožky u klíční kosti

a s úsměvem oznámil: „Asi pro mě bude těžké tě chtít jenom jednou, Everly.“

V tu chvíli jsem ji chytil za vlasy, až musela vypnout hrud'. Ústy jsem se jí vrhl na krk a ve stejném rytmu, v jakém jsem jí olizoval pokožku, jsem ji laskal mezi nohama. „Rozepni si to tílko.“

Ty její zatracené sportovní podprsenky a tílka s logem HEAT a zapínáním vpředu mě přiváděly k šílenství.

Zaváhala.

„Poslechni mě, Everly,“ ucedil jsem, „jinak pro tebe bude dosáhnout orgasmus, po kterém tolik toužíš, mnohem těžší.“

Vzlykla, když jsem jí tentokrát mnohem pomaleji krouživě polaskal klitoris, a vzepjala se vstříc mé ruce, jako by se nemohla dočkat. A pak mě poslechla na slovo.

„To je ono. Už teď jsi moc hodná holka. Jen se podívej na ta svoje nádherná prsa.“ Přes rameno jsem se jí na ně zadíval a tou rukou, kterou jsem ji držel za bok, jsem jí začal mnout bradavky, jemně je štípal a třel stejně jako to místo mezi nohama. Když jsem zrychlil tempo, zabořila si ruce do vlasů a vyklenula záda. Vsál jsem jí do úst kůži na krku, pronikl do ní prsty a stále rychleji se dotýkal jejího bodu G, až vykřikla mé jméno.

Hlasitě, bez zábran, zcela bez sebeovládání.

Vzápětí se na mě zhroutila přesně tak, jak jsem o tom snil od chvíle, kdy jsem ji poznal, a šeptem jí přikázal: „Pojed' se mnou domů.“

S mou rukou ve svém rozkroku stiskla stehna k sobě, prudce se ke mně otočila a upřela na mě oči stále zastřené orgasmem. „Ani omylem.“

„Proč ne?“ Důvod jsem znal. Odsedla si ode mě a upravila si oblečení.

„Protože tímhle to hasne.“ Zakmitala mezi námi rukou a natáhla se po pasu mých kalhot. Chytil jsem ji za zápěstí.

„Žádné takové, že tohle je všechno,“ opáčil jsem. „Nechci tě jenom ojet v SUV, Everly.“

„Udělal jsi mě. Je v tom snad nějaký rozdíl?“ Vytrhla mi ruku, spěšně si zapnula tílko a sáhla po dresu na podlaze.

„Ano. To byla předehra.“ Rozhodl jsem se, že tímhle to pro nás nekončí. Potřeboval jsem s ní zažít mnohem víc. „Po které se mnou půjdeš domů.“

Uchechtla se, přes hlavu si přetáhla dres, který jsem tolik nenáviděl, a ztuhla, když si uvědomila, že to myslím naprosto vážně. „Nemůžu... To *nemůžeme*.“

„Proč sakra ne?“

„Protože já jsem já. A ty jsi ty. Jsi slavný. Mimo tohle auto s tebou nechci mít nic společného.“

Vždyť právě měla moji ruku tak hluboko v sobě, až křičela moje jméno!

Při pohledu na můj nejspíš zmatený výraz se zasmála. „Pane Hardy, ne všichni toužíme po záři reflektorů. Ne každého zajímá, že vlastníš fitness impérium a tvůj obličej na nás po celém tomhle městě zírá z obálek časopisů.“

„A přesto mám ruku ještě stále vlhkou tvým vzrušením, zlato.“

„Kristepane, já z tebe nemůžu.“ Vzala za kliku. „Nestojím o pozornost novinářů, Declane. A šťve mě, když ve mně kdokoli vidí něco míň než jen člověka. Zažila jsem si to v předchozím vztahu –“

Umlčel jsem ji, protože takové to mezi mnou a jí nikdy nebude. „Ty teď myslíš na někoho jiného než na mě?“

Odvrátila se, právě když se kolem prohnal poryv větru. Skryla tak přede mnou, co doopravdy chtěla,

ale přesto jsem jí to spatřil v očích – ducha minulosti, která ji stále pronásledovala.

„Vidím v tvých očích bolest i váhání. Odstrkuješ mě od sebe, protože se pořád držíš minulosti.“

„Vůbec nic nevíš.“ Shrnula si vlasy přes ramena, jako by je chtěla použít jako štít, za kterým se přede mnou skryje.

„Já na minulost nemyslím, Kapičko, a postarám se, abys na ni jednoho dne přestala myslet i ty.“

„Takhle mi neříkej.“ Vystoupila z auta a zabouchla za sebou dveře, jako by se tím zavírala před tím, čím nechtěla být.

Stáhl jsem okénko. „A ten zatracený dres vyhod', Everly.“

„Nepřeháněj. Je to jenom dres.“

„Otírala ses mi o penis a sténala moje jméno a já při tom musel zírat na jeho jméno na tvých zádech. To se už nebude opakovat.“

„Dobře, nebude se to opakovat. A je vyřešeno,“ prohodila přes rameno. Měl jsem co dělat, abych nevystoupil z auta a nešel za ní. „Dobrou noc, pane Hardy.“

„Everly,“ křikl jsem za ní, ale neotočila se. „Neopovažuj se do práce běhat. V pondělí pro tebe pošlu auto.“

„To, prosím, nedělej. Stejně do něj nenastoupím.“ Mávla rukou, jako by mávala rukou i nad námi.

Desetkrát jsem zaklel a pak na Petera křikl, aby se vrátil do auta.

Když jsem se uklidnil, už byla dávno doma. Neměli jsme se poddávat našim touhám. Měl jsem sklony k výbuchům hněvu a zdálo se, že Everly se naopak dokáže dokonale ovládat i poté, co jsem ji přivedl k vrcholu.

Přesto jsem už teď přemýšlel, jak si to s ní nejlépe hned zítra zopakovat.

DECLAN

Já: Už dva týdny ignoruješ, že pro tebe posílám auto.

Everly: Odkud máš moje číslo?

Já: Jsi moje zaměstnankyně. Mám čísla na všechny.

Everly: Na to adresář zaměstnanců není.

Já: Můžu si ho používat, jak se mi zlíbí. Pojeď se mnou dneska po práci domů.

Everly: Nepotřebuju odvoz, když ráda běhám. Ale cením si, že na to myslíš.

ONA SI CENILA, ŽE NA TO MYSLÍM? Já bych si cenil, kdybych si ji mohl ohnout přes koleno a naplácat jí na zadek za to, že mi při každé příležitosti vzdoruje. Mohl bys jí to napsat?

Tři tečky na displeji, které značily, že mi něco píše, několikrát zmizely a zase se objevily, aby mi po chvíli dorazila další zpráva.

Everly: A cením si i toho, že můžu ve studiu trávit čas s dětmi. Bylo od tebe milé, že jsi souhlasil, abychom otevřeli úterní lekci sebeobrany a střední jógu.

Za to by mi přece neměla děkovat. Chtěl jsem, aby se HEAT stal aktivní součástí naší komunity a Carl to věděl. Navrhl jsem mu to hned poté, co se do mě Everly kvůli tomu pustila, ale jen na to zamumlal, že neví, jestli je na to Everly připravená.

Řekl jsem mu, že na to připravená je. Jen se zešířila a usmál a odpověděl: „Výborně! To jsem rád. Vidíš? Všechno to skvěle vychází.“

Jo, jenže jsem zatím nepřišel na to, jak si nepředstavovat, jaké by bylo mít v ní svůj penis, kdykoli by se naskytla příležitost. Tohle „všechno to skvěle vychází“ je jenom střelení od boku se špatnou muškou a za temné noci.

Vzhlédl jsem, když se dveře výtahu otevřely. Právě se u recepcce, na kterou si pokládala láhev vody, usmívala na jednoho kluka. Na sobě měla sportovní podprsenku se zapínáním vpředu.

Nedokázal jsem od ní odtrhnout zrak, a to byl sakra velký problém.

„Dneska sis vedl skvěle, Graysone.“ Plácla si s ním. Kluk, jehož máma postávala kousek stranou, se zatočil dokola, až si mě všiml. Zasmíval se mi očima.

„Declan Hardy! To snad ne!“ Rozběhl se ke mně, až se mu kaštanové vlasy natřásaly, ale najednou se zastavil. „Mami! Máme s sebou fotbalový míč?“

S rozzářeným úsměvem sáhla do kabelky a vytáhla z ní fixu a míč na americký fotbal, jako by z domu vyšla s očekáváním, že dneska narazí na fotbalisty v důchodu.

„Bavila tě lekce?“ zeptal jsem se a míč mu podepsal. Kluk nadšeně přikývl. „Podařil se mi ten nejlepší pes hlavou dolů na světě! A slečna Everly říká, že když se naučím správně dýchat, nebudu mít tak pomíchané emoce.“